

Bijbelstudie over Efeze 2: 11-21

Geheugenverlies is een ernstige aandoening. In het geestelijke leven komt het helaas nogal eens voor. Het is niet voor niets dat psalm 103 ons oproept: 'Vergeet nooit één van Zijn weldaden!'. Op een andere plaats schrijft Paulus: 'Houd in gedachtenis ...'. In vers 11 worden de christenen in Efeze opgeroepen om zich te blijven herinneren waar ze vandaan komen. Hun afkomst en achtergrond in het heidendom bracht met zich mee dat ze compleet buiten de voorrechten stonden die horen bij Gods verbond. Ze waren 'zonder hoop en zonder God in deze wereld.' De ware hoop is onlosmakelijk verbonden aan het kennen van en toebehoren aan de ware God. De terugblik op ons eigen verleden is nodig om ons nederig en ootmoedig te houden. Daardoor leren we de voorrechten van het heden des te scherper zien en des te meer te waarderen.

In vers 13 komt weer zo'n wending, net als in vers 4. 'Maar God Die rijk is in barmhartigheid...'; Maar nu, in Christus Jezus...'. Gods grote barmhartigheid heeft vlees en bloed aangenomen in Christus. Buiten Christus om kan er geen sprake zijn van Gods barmhartigheid.

Dat heeft alles te maken met het bloed van Christus, genoemd in vers 13. Dat is uiteraard een verwijzing naar het kruislijden en sterven van de Borg, maar tegelijk op de verzoenende kracht en zegenrijke uitwerking die het heeft in het leven van de gelovige. Door dit zoenoffer van Christus is de kloof overbrugd die de niet-Joodse volken veraf deed staan, buiten de lichtkring van Gods heil. Maar nu zijn ze getrokken en dichtbij gekomen. Dat kon alleen omdat God in Christus gezorgd heeft voor die brug.

Vers 14 noemt het woord 'vrede'. Het lijkt wel alsof Paulus een lied gaat zingen (sommige uitleggers zijn ook van mening dat een oudchristelijk lied ten grondslag ligt aan vers 14-17). Let erop dat Paulus niet zegt: Hij brengt ware vrede, maar: Hij is onze vrede. Vrede is het woord dat aangeeft dat er nu uit genade om Christus' wil geen 'oorlog' meer is tussen God en deze voormalige ongelovige heidenen, maar ze vrede met elkaar hebben. Het woord 'vrede' grijpt vooruit naar het toekomstige vrederijk van de Messias, dat eens in volle glorie zal komen.

Het ziet echter niet alleen op vrede met God, maar ook op onderlinge vrede met de gelovigen uit de Joden. Eens was er een scheidingsmuur die die twee groepen uiteen hield. Heel letterlijk was dat in de tempel het geval, waar een 'verboden toegangsbord' aan niet-Joden verbood om het tempelplein vanaf een bepaald punt verder te betreden. Door het verzoenend werk van Christus is die scheiding weggefallen; de scheidingswand is neergehaald.

Hoe heeft Christus dat gedaan? Door de wet buiten werking te stellen. Hier moeten we wel nauwkeurig formuleren, want de wet van de tien geboden is nooit buiten werking gesteld. Christus heeft de wet vervuld en de vloek van de wet gedragen. Maar wat hier nu met name wordt bedoeld is dat daardoor de hele oudtestamentische tempeldienst met alle wetgeving eromheen, aangaande offers en besnijdenis, niet langer van kracht is. Toen Christus stierf, scheurde het voorhangsel van de tempel en werd de tempel buiten werking gesteld. Die was niet meer nodig, de offerdienst is niet meer nodig, nu Christus Zijn offer – als de vervulling van de gehele offerdienst- heeft gebracht. Daarmee is ook de (wederzijdse) vijandschap weggenomen die er was tussen de Joden en de niet-Joden. Het exclusieve voorrecht van de Joden sloot anderen buiten. Maar dat is nu niet meer aan de orde. Christus heeft dit 'in Zijn vlees' teniet gedaan. Dan denken we aan het concrete lichaam van Christus dat aan het kruishout werd gespijkerd. Die twee partijen worden nu samengebracht tot één nieuwe gemeenschap. Vers 15 noemt dit 'een nieuwe mens'; bedoeld is de nieuwe gemeente van gelovigen uit Joden en niet-Joden samen. In vers 16 heet dit 'één lichaam' – als beeld van de kerk,

het lichaam van Christus. Zij die er dichtbij stonden – het Joodse volk- en zij die veraf stonden – de niet-Joden- vormen nu samen een geheel.

Hoe zijn ze dit nu aan de weet gekomen? Vers 17 geeft hierop het antwoord. Het is door de prediking van het Evangelie dat deze vrede bekend gemaakt is. Het is van belang om te zien dat Christus Zelf het onderwerp van de zin is: Hij preekt! Ook als Hij dat doet door middel van Zijn dienaren, zoals Paulus er één was. De prediking is onder andere te zien als een vredes-aanbod. Op buitengewoon gunstige voorwaarden...

Als we op dit punt even terugblikken, kunnen we opmerken dat Paulus eerst heeft gezegd dat Christus onze vrede *is*; vervolgens dat Hij deze vrede *heeft gemaakt* en ten slotte dat Hij deze vrede *verkondigt*. De verkondiging van het Evangelie is de manier waarop Hij zondaren doet delen in de door Hem verworven vrede.

Wat een zegenrijk gevolg heeft dit alles: vers 18 beschrijft het. Toegang tot God. Het werk van de drie-enige God komt hier weer terug (vergelijk de lofzang in hoofdstuk 1): het is toegang tot de Vader, om Christus' wil, door de Geest. Het woord 'toegang' doet denken aan een audiëntie aan het hof van een oosters vorst. Beter is het te denken aan de toegang tot God door middel van de offerdienst, waar vroeger alleen de priesters toe gerechtigd waren. Om Jezus' wil is er nu een toegang voor allen die in Hem geloven als hun Borg en Zaligmaker (vgl. Hebr. 4, 14-16).

Vers 19 kijkt terug op vers 11 en 12: zo was het vroeger, maar nu niet meer. In plaats van buitenstaanders nu medeburgers: bewoners van dezelfde stad en leden van hetzelfde huisgezin van God, samen met alle ware gelovigen, uit Joden en niet-Joden. Dat is de gemeente van het nieuwe verbond, het ene lichaam van Christus.

Stad en huis: het zijn verschillende beelden, maar punt van overeenkomst is dat ze een fundament nodig hebben. Wat is het fundament van de kerk? Paulus wijst op de apostelen en profeten. Dit is het beste zo te verstaan dat we moeten denken aan de nieuwtestamentische apostelen en de oudtestamentische profeten. Van hen heeft God gebruikt gemaakt om Zichzelf te openbaren en de weg van het heil bekend te maken. Het is de eenheid van belofte (OT) en vervulling (NT). Met andere woorden: het fundament van de kerk is Gods Woord, het profetische en apostolische Woord dat zeer vast is. Waarom? Omdat Jezus Christus er de inhoud en vervulling van is. Hij wordt de dragende hoeksteen van het fundament genoemd. Deze hoeksteen vormde het uitgangspunt bij de bouw: vanaf deze hoeksteen werd het hele gebouw opgebouwd en uitgebouwd.

Om wat voor gebouw gaat het? Het is een nieuwe tempel voor de Heere. Prachtig samengesteld. De gemeente is de nieuwe tempel, nu de oude tempel geen functie meer heeft. Het gebouw is nog niet af. Er worden nog stenen toegevoegd. Hier woont God Zelf door Zijn Geest (vers 22). Wat een voorrecht om een onderdeel van dit Godsgebouw te mogen zijn!

Vragen:

1. U bent wellicht uw leven lang een 'keurige kerkganger'. Geldt die oproep in vers 11 en 12 om terug te kijken op uw verleden dan wel?
2. Hoort u in de prediking Gods vredes-aanbod en hoe reageert u daarop?
3. Op welke manier kun je 'ver weg zijn' van het Evangelie (vers 17)?
4. Hij is onze vrede: lees en bespreek hierbij artikel 21 NGB.
5. Hoe bewaken we het fundament van de kerk? Op welke manier wordt er verder gebouwd aan deze heilige tempel?